

Niemand luisterde naar mijn dochter

- maandag 28 januari 2013, 03u00

Edith Vincke was 35 jaar toen ze vorig jaar in een psychiatrische instelling zelfmoord pleegde. Toen pas beseften haar ouders en familie hoe zwaar haar psychisch lijden was geweest.

‘Anorexia is maar een symptoom van een zware psychiatrische ziekte, die zelfs de dokters niet goed konden duiden. In stress-situaties kwamen die symptomen altijd weer boven. Dan vermagerde ze zienderogen en wisten we dat het weer echt niet goed met haar ging’, zegt haar vader, Pierrot Vincke.

Edith vroeg meermaals naar euthanasie. ‘Ze sprak er vaak over met haar moeder. Mij vertelde ze op een dag dat haar ‘geval’ perfect paste binnen de wetgeving. Ze was verbaasd dat alle artsen die ze ontmoette, dat bestreden. Ik vermoed dat die artsen, net als wij, haar ouders, hoop bleven hebben in haar plaats. Ze luisterden niet echt naar haar. Wij ook niet, omdat we haar dood natuurlijk niet konden aanvaarden. We waren erop voorbereid, omdat ze al meerdere zelfmoordpogingen had ondernomen. Maar aanvaarden is nog iets anders.’

Vincke zegt niet dat hij voorstander is van euthanasie in het geval van psychisch lijden. ‘Zo mag je het niet uitdrukken. Beter is: ik ben er voorstander van dat artsen goed naar hun patiënten luisteren. Zelfs als wat patiënten hen vertellen, moeilijk is om te horen. Ze verdiende het om een goed gesprek met hen te hebben. Ze hadden haar moeten zeggen dat het kon. En ze hadden ons moeten ondersteunen. Misschien had Edith daardoor zelfs van haar voornemen afgezien. In ieder geval was een sereen afscheid veel beter te verwerken geweest dan de wrede dood die ze nu in eenzaamheid heeft moeten kiezen.’

vbr